

Sygn. akt V KK 316/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 czerwca 2014 r.

sprawy **T. S.**,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 lipca 2013 roku,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 października 2012 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżycielkę posiłkową A. K.**

UZASADNIENIE

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażącą obrazę prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 207 k.k. i przyjęcie, że czyn oskarżonego nie wypełnia znamion tego przestępstwa, przy jednoczesnym uznaniu, że niektóre zachowania oskarżonego mogą realizować ustawowe znamiona czynów zabronionych określonych w innych przepisach, tj. art. 189, 190, 191, 212, 216 i art. 217 k.k., gdzie zachodzi zbieg pomijalny z zastosowaniem zasady konsumpcji, co sprawia, że ogół zachowań oskarżonego składa się na przestępstwo z art. 207 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik wniósł uchylenie zaskarżonego

wyroku Sądu Okręgowego oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońca oskarżonego wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Kasacja w przedmiotowej sprawie odnosi się wyłącznie do postępowania Sądu I instancji, w szczególności zaś zmierza do ponownego zakwestionowania prawidłowości dokonanych przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy – ustaleń faktycznych.

Ponadto podniesiony w kasacji zarzut naruszenia prawa materialnego jest zarzutem nierzetelnym. Wskazywany w zarzucie fragment uzasadnienia Sądu I instancji (s. 56), w którym mowa o tym, że poszczególne fragmenty zachowania oskarżonego mogą wypełniać znamiona różnych występków, tj. art. 189, 190, 191, 212, 216 i art. 217 k.k., nie odnoszą się bowiem do zachowania T. S., a są jedynie poczynionymi *in abstracto* rozważaniami na temat znamion przedmiotowych czynu z art. 207 k.k. Zarzut omawiany z oczywistych względów nie mógł być więc podstawą uwzględnienia kasacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.